
Nenič mě, sloužím všem

Petra Jancková

Život jízdního řádu se dá směle přirovnat k tomu lidskému.

Na počátku se sejdou moudré hlavy a dají jej dohromady. Šikovné ruce jej vytisknou a dopraví na místo určení, tedy na autobusovou zastávku. Lidé si potom podle něj řídí život. V lepším případě dojedou kam chtěli nebo potřebovali. V horším případě zmeškají svůj spoj. Úplná katastrofa pro jízdní řád nastane ve chvíli, kdy člověk podle něj se řídící, včas přišedše, nejlépe se dvěma kufry a příruční taškou velikosti poloviny pingpongového stolu, přebytné negativní emoce dříve nevybív, zří co dříve nespátřil – jízdní řád nový s platností od soboty příštího týdne s nezbytným heslem popuzujícím slušné a vybízejícím vandaly.

Paralela je příznačná. V tom lidském případě stačí ty hlavy jen dvě a o šikovných rukách se zde rozepisovat nebudu. Snad ani tvrzení, že si podle dětí my dospělí často řídíme život, nenajde mnoho odpůrců. Dokud vše funguje, dítě je jako ze škatulky, poslušné svých rodičů, dojedeme vždy včas na místo určení. Tragedií není ani občasný písek mezi koly, odpustit se dá i nějaké to zpoždění. Ale čemu se opravdu zabránit nedá je fakt, že jednoho dne máte před sebou úplně novou bytost mluvící jazykem, který neznáte (vlastně jste jej už zapomněli), nevyznávající hodnoty, kterým byla učena (nebo se vám to v tu chvíli zdá naprosto zřejmé). Je opět jako ze škatulky – už ne z té vaší, leč ze své vlastní. Jen toho nápisu je jen první polovina s důrazem na druhém slovu. A vy byste zrovna dnes tak moc potřebovali dojet bez nehody i se všemi zavazadly.

Řešení je na pohled jednoduché. Vyžaduje ovšem notnou dávku tolerance, lásky a humoru. Ve chvíli, kdy zjistíte, že se z dítěte pomalu ale jistě stal další uživatel jízdního řádu, je dobré jej přizvat k balení zavazadel. Potom je reálná šance, že se „MĚ“ změní v „mě“ a přibude i druhá část hesla.

Chtějme se svými dětmi počítat a mějme je rádi, vždyť jsou naše. A je fakt, že s papírovým exemplářem jízdního řádu si tak primovně nepokecáte.